

тяха фенеритѣ въ София, ний изведнаждѣ трѣбваше да се спремѣ: рѣката, като си проправила пътъ по глинестата почва между отвѣснитѣ стръмнини, занесла моста, и ний трѣбваше да нощуваме въ нашата бричка, ако да не бѣше намѣрилъ кираджията минувка (гечитѣ) по долу, въ ливадата. И ето трѣбваше да присѣдинимъ силитѣ си къмъ усилията на нашитѣ уморени конѣе, за да истеглимъ бричката изъ рѣката. Най сетнѣ, въ единадесетъ часа вечерята, ний додохме въ София. Тамъ, слѣдъ шестнадесетъ-часното прѣбывание въ бричката, азъ можяхъ да си почина, заобиколенъ съ най добритѣ удобства на французското гостоприемство: г. Кейе прѣдоставилъ, до своето идване, въ мое распорѣждане дома си, слугитѣ си и коня. Послѣ такова тежко пътувание прѣзъ Балкана и такива бордеи, човѣкъ се почувствова изведнаждѣ прѣнесенъ въ нѣдрата на нѣкой артистъ, съ источни персийски коври по земята и по стѣнитѣ, въ нѣкое събрание отъ рѣдки картини, книги и всички истънченности отъ парижкия животъ, — наистина, това бѣше нѣкакво чудо!

— Най напрѣдъ мене ми прѣдстоеше да се запозная добрѣ съ етнографията и историята на тия страни. Освѣнъ това, въ врѣме на моето прѣбывание въ София, азъ много често бесѣдовахъ съ г. Иречека, извѣстния чешки литераторъ, който е написалъ най-добрата Българска история и когото българското правителство е повикало да ръководи организацията на народното просвѣщение.

Българската история е интересна, тъй като въ нея, въ течение на осемъ столѣтия и на много бойни полета, ний срѣщаме вече опитвания за рѣшение на тоя грозенъ въпросъ: кому ще принадлежи Цариградъ, на славянитѣ-ли, или на гърцитѣ?

Българитѣ, отъ туранско потекло, дошле отъ брѣговетѣ на Волга и прѣминали Дунава въ V вѣкъ. Тѣ се заселили на истокъ на полуострова. Като се размѣсили съ славянскитѣ населения, тѣ взели отъ тѣхъ езика и нравитѣ, сжщо така, както франкитѣ, отъ германско потекло, като завладѣли Галлия, се